

дѣше, по обикновенному, въ четалището, дойде Стоянъ, сѣдна край него и му пришепна.

— Ходили въ Станкови?

— Ахъ, нѣ, забравихъ! отговори Никола.

— Ето нѣ.

— Наистинна, незная какво е съ меня . . . съвършено забравихъ.

— Но вчера бѣше сѣббота.

— Да сѣббота . . . срѣда, сѣббота, срѣда, сѣббота . . . забравихъ . . . Ще ида този вечеръ . . .

— Знаешъ ли му кѣщата?

— Незная какъ съмъ забравилъ. Послѣ, като си сниши гласътъ, попита:

— А какъ е Еленка?

— Какво? попита нѣколко удивенъ Стоянъ.

— Не ми ли се сърди?

— За какво?

— За онова проклѣто корупче.

— Ехъ . . . го успокой Стоянъ.

Никола въздѣхна и пакъ го попита слѣдъ нѣкое врѣме:

— Ами мога ли да я видѣ?

— Защо нѣ?

Той излѣзна слѣдъ нѣколко минути отъ четалището и трѣгна къмъ кѣщата на Хаджи Христа. Той се намѣкна въ дворѣтъ, но незнаяше какъ да направи за да се види съ момичето. За негово щастие, излѣзна слугинята, която той помоли да повика Еленка.

— Защо? попита слугинята.

— Искамъ да поговорѣ съ нея за нѣщо.

— За какво?

— За хрусталното корупче.

— Иди тамъ, каза тя, като му показва вратата, — азъ ще ѝ кажа.

Стаята, въ която влѣзна Никола, бѣше мобилирована съ дивани, но вътрѣ нѣмаше никакви украшения. Това бѣше мусафирликѣтъ, въ който Хаджи Христо ввѣждаше неблизкитѣ си посѣтители, съ които се разговарѣше за дрѣбни дѣла. Тука се разговарѣше и Хаджи Христовица съ купувачкитѣ и продавачкитѣ. Можеше да се нарѣче тази стая зала за а-